

[Pernille Forchhammer]

Det er uinteressant, hvilke planer ministeren for øjeblikket har om at benytte bemyndigelsen i § 15, stk. 2. Det interessante er, hvad han juridisk kan benytte den til, hvis han f.eks. en dag skulle være i ekstra dårligt lune, eller hvis man i teorien forestillede sig, at vi havde en endnu »dårligere« undervisningsminister.

Denne bemyndigelse er uspiselig for Socialdemokratiet. Det er uacceptabelt, at en minister kan gribe selvstændigt ind i de enkelte kommuners forbrug af lærerløntimer; i teorien kan ministeren nemlig forskelsbehandle de enkelte kommuner.

Det er vores opfattelse, at det er ministerens opgave at beskytte skolens brugere – og her først og fremmest eleverne, for det er jo faktisk dem, det hele drejer sig om – ved at sikre dem et minimum af undervisning. Hvad kommunerne ønsker at gøre ud over det minimum, er den enkelte kommunes egen prioritering. Det er for os at se uacceptabelt, at ministeren kan fastsætte lokale lofter over forbruget.

Ministeren har i et svar til udvalget tilkendegivet, at kommunerne for 1989's vedkommende og for de efterfølgende år – hvad det så betyder – får råderet over de midler, som frigøres som følge af et faldende elevtal. Så langt så godt. Nu mangler vi kun ministerens garanti for, at også midler, som frigøres med baggrund i lovforslag nr. L 111, forbliver i kommunerne til andre udgiftsområder.

Med baggrund i disse to problemstillinger skal jeg bede om, at lovforslaget går tilbage til udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling. Vi ønsker fortsat i Socialdemokratiet, at forslaget bliver færdigbehandlet i denne uge, men vi anser en udvalgsbehandling for en nødvendighed, hvis vi skal sikre et godt, solidt, bredt flertal bag lovforslag nr. L 111.

I øvrigt kan jeg sige, at Socialdemokratiet tilslutter sig det af ministeren stillede ændringsforslag til § 2.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

I øjeblikket er der i folkeskoleloven en paragraf, der giver ministeren bemyndigelse til at fastlægge et ressourceforbrug for lærerskematimeforbruget.

Nu er der stillet et ændringsforslag, som siger, at ministeren får en bemyndigelse til at fastlægge ressourceforbruget i kommunerne efter lærerløntimeforbruget.

Jeg vil gerne spørge fru Pernille Forchhammer, hvori den skrækelige forskel imellem de to typer forslag består.

(Kort bemærkning).

Pernille Forchhammer (S):

For det første indeholder lærerløntimeforbruget også lærernes forskellige typer af reduktioner. Det er som bekendt undervisningsministeren, som forhandler lærernes overenskomst, og det vil sige, at det er undervisningsministeren, som fordeler, hvor stor del af lærerlønnen der skal gå til reduktion, og hvor stor en del der skal gå til undervisning.

Derfor er det ikke rimeligt, at ministeren via en regulering af lærerløntimeforbruget får lejlighed til at presse kommunerne på et område, som de faktisk ingen mulighed har for selv at jonglere rundt med. Kommunerne har nemlig ingen mulighed for at konvertere reduktionstimer til undervisningstimer.

For det andet har jeg opfattet den nuværende bemyndigelse, som vi er interesseret i bliver indført i stedet for den bemyndigelse, ministeren har foreslået i det foreliggende lovforslag, på den måde, at der er tale om, at ministeren fastsætter et minimumsforbrug for at sikre eleverne en vis undervisning, og ikke tale om en mulighed for at fastlægge et loft over forbruget i de enkelte kommuner.

Desuden opfatter jeg den nuværende bemyndigelse som en generel bemyndigelse, mens jeg opfatter den, der er i lovforslag nr. L 111, som en bemyndigelse, som giver mulighed for at forskelsbehandle de enkelte kommuner.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Vi deler ganske Socialdemokratiets bekymring med hensyn til, hvordan vi skal forstå de svar, vi har fået på spørgsmålet om lærerskematimeforbruget over for lærerløntimeforbruget.

Vi frygter, at den adgang, der i dette forslag bliver givet til øget samlæsning, kombineret med lempelsen af reglerne om klassekvotienternes størrelse, vil betyde forringede vilkår for svage elever.

Vi har af svarene til udvalget kunnet konstatere, at de yngste klasser i grundskolen vil kunne samlæse 35 pct. af klassens samlede timetal, og at de ældste klasser ved ikkekursusdelt undervisning kan samlæse 43 pct. og ved kursusdelt undervisning helt op til 54 pct. af de obligat-